

Τό '21 στά σχολικά βιβλία Γλώσσας: τό ύπουλο παιδομάζωμα!

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Δυστυχισμένε μου λαέ, καλέ κ' ήγαπημένε πάντοτ' εύκολόπιστε καί πάντα προδομένε
(Διονύσιος Σολωμός)

Λίγο πρίν από την Έπανάσταση ό άπροσκύνητος Κλέφτης, Θεόδωρος Γρίβας, συλλαμβάνεται από τό «θηρίο» τών Ίωαννίνων, τόν περιβόητο Άλη πασαΐ καί καταδικάζεται σέ θάνατο δι' άπαγχονισμού. Ό σπουδαίος άθηναιογράφος Δημ. Καμπούρογλου, στό Βιογραφικόν Σχεδιάσμα (έκδ. «Βεργίνα», Άθήνα, σ. 18) για τόν άγωνιστή τοῦ '21 Θ. Γρίβα, διασώζει ένα χαρακτηριστικό έπεισόδιο: «Όταν ό δήμιος έπλησίασε κρατῶν τό σχοινίον, ό Γρίβας έκάλυψε τήν κεφαλήν του διά τοῦ ένδύματός του. Ό σατράπης διέταξε τότε τόν δήμιον νά σταθῆ, τόν δέ Θεόδωρον νά πλησιάσῃ καί τῷ εἶπε: Γιατί σκέπασες τό κεφάλι σου, φοβήθηκες τόν θάνατον; Δέν ήξερες ότι άφου άκολούθησες τή δουλειά τοῦ πατέρα σου αυτή θά ήταν ή τύχη σου; Δέν φοβήθηκα τόν θάνατο, άπεκρίθη ό Θεόδωρος, τόν φόβο τόν άφησα στην κοιλιά τῆς μάνας μου, οὔτε θά μείνω χωρίς έκδίκησι καί πατέρα έχω καί τέσσερεις άδελφούς· μά ντρέπομαι τόν κόσμο πού θά μέ ιδῆ νά πεθάνω έτσι καί από τά χέρια τέτοιων παληανθρώπων (καί έδειξε τούς Γύφτους, οὔτινες συνήθως μετῆρχοντο τό έπάγγελμα τοῦ δημίου). Έζήτησα τόν θάνατο, όπου έπρεπε, άλλ' αυτός μέ άρνήθηκε. Η άπάντησις αύτη τόσην έντύπωσιν έκαμεν εις τόν Άλῆ, ώστε διέταξε νά μήν τόν άπαγχονίσωσι,

ἀλλά νά τόν ρίψωσιν εἰς τάς φυλακάς».

Αὐτή εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς σημερινῆς Πατρίδας. Ξακουστή, «ὄμορφη, πλούσια, κι ἀπαρτη καί σεβαστή κι ἀγία», στέκεται ἀλυσσοδεμένη ἐνώπιον τῶν δημίων της καί κρύβει το πρόσωπό της, ὄχι ἀπό ντροπή -«τιμιωτέρα ἰδιότης στήν οἰκουμένη» δέν ὑπάρχει, Ἑλλάδα- ἀλλά γιά νά μή βλέπει τούς χαμαίζηλους σατραπίσκους πού τήν «ἀπαγχονίζουν».

Καί τό «ἰκρίωμα», ἡ ἀγχόνη, ἔχει στηθεῖ μέσ στίς σχολικές τάξεις, ὅπου γιά πρώτη φορά ἀπό ἰδρύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους κυκλοφοροῦν «βιβλία» -πανέρια μέ ὀχιές- στα ὁποῖα εὐτελίζονται καί γελοιοποιοῦνται τά πολυτίμητα τσιβαῖρικά τοῦ Γένους, ἡ ἀμώμητος Πίστη, ἡ Πατρίδα, οἱ ἐθνικοί ἀγῶνες, ἡ ἐξάισια Παράδοσή μας! «Γιατί καί κείνα πού σεβάστηκεν ὁ Τοῦρκος, τ' ἄθεα γράμματα τά πατᾶνε καί πᾶνε νά τά ξεριζώσουνε...

Τά ἄθεα γράμματα ὑφαίνουνε τό σάβανο τοῦ Γένους» μοιρολογεῖ ὁ Παπουλάκος (Ἰδιοπροσωπία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, ἐκδ. «Ἴδρυμα Γουλανδρῆ-Χόρν», Ἀθήνα 1999, σ. 397).

Θά περίμενε κανεῖς ὅτι τό '21, τά γενέθλια τοῦ κράτους μας, τό ἄφραστον θαῦμα τῆς Θεοτόκου -γιατί θαῦμα τῆς Θεομάνας μας ἦταν ἡ λευτεριά- θά τό προσέγγιζαν «οἱ νάνοι καί οἱ ἀρλεκίνοι, οἱ τροπαιοῦχοι τοῦ ἄδειου λόγου» (Παλαμᾶς), θά τό ἀντιμετώπιζαν μέ τήν πρέπουσα ἱερότητα. Νά, ὅπως τά εὐλογημένα γιαταγάνια καί καριοφίλια τῶν κλεφταρματολῶν: Τοῦ ἀντρειωμένου τ' ἄρματα δέν πρέπει νά πουλιῶνται μόν' πρέπει τους στήν ἐκκλησιά ἐκεῖ νά λειτουργιοῦνται.

Γιατί τό '21 εἶναι τό «ἅγιο Βῆμα» τῆς ἱστορίας μας!! «Ἡ ἑλληνική Ἐπανάσταση εἶναι ἡ πῖο πνευματική ἐπανάσταση πού ἔγινε στόν κόσμο. Εἶναι ἀγιασμένη... Ἡ σκλαβιά πού ἔσπρωξε τούς Ἑλληνες νά ξεσηκωθοῦν καταπάνω στόν Τοῦρκο δέν ἦταν μονάχα ἡ στέρηση κ' ἡ κακοπάθεια τοῦ κορμοῦ, ἀλλά, ἀπάνω ἀπ' ὅλα, τό ὅτι ὁ τύραννος ἤθελε νά χαλάσει τήν πίστη τους, μποδίζοντάς τους ἀπό τά θρησκευτικά χρέη τους, ἀλλαξοπιστίζοντάς τους καί σφάζοντας ἢ κρεμάζοντάς τους, ἐπειδή δέν ἀρνιόντανε τήν πίστη τους γιά νά γίνουνε μωχαμετάνοι. Γιά τοῦτο πίστη καί πατρίδα εἶχανε γίνει ἕνα καί τό ἴδιο πράγμα» (Φώτη Κόντογλου, Ἡ Πονεμένη Ρωμιοσύνη, ἐκδ. «Ἀστήρ», Ἀθήνα 71989, σ. 275). Γιά κάποιους ὅμως, πού κακῆ τῆ ὥρα, γράφουν καί σχολικά βιβλία Γλώσσας, ἡ Ἐπανάσταση δέν εἶναι «ἀγιασμένη», ἀλλά εὐκαιρία γιά -ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ ἡ φράση- «χαβαλέ», γιά σαχλεπίσαχλες ἐπινοήσεις! Εἶναι δυνατόν νά διακωμωδεῖται τό '21; Ἔχουν δικαίωμα κάποιοι νά γελοιοποιοῦν τά ὅσια καί τά ἱερά τοῦ Γένους;

Στήν Νεοελληνική Γλῶσσα Α' Γυμνασίου (σ. 82-83) περιέχεται κείμενο -ἀφιέρωμα στό '21 μέ τίτλο «Ἡ παράσταση». Ἀντιγράφω ἕνα ἀπόσπασμα: «...τότε ὁ Βαγγελάκης πού ἔκανε τόν Μπότσαρη καί τόν στένευε ἡ στολή του, ἔσκυψε νά πάρει τά τσαρούχια μου νά μοῦ τά δώσει καί φάνηκε τό σώβρακό του καί τά κορίτσια ἔβαλαν τά γέλια κι ἐκεῖνος τά κλάματα...

Καί ὁ κύριος διευθυντής... ἄρχισε νά φωνάζει:

- Ζήτω ἡ 25η Μαρτίου! καί εἶπε «καί τοῦ χρόνου» κι ὅλοι σηκώσαμε τά χέρια μπροστά καί εἴπαμε καί ζήτω κι ἡ κυρία Οὐρανία φώναξε πάλι προσοχή! καί σταθήκαμε ὅλοι προσοχή καί τραγουδήσαμε τόν ἐθνικό ὕμνο καί γιατί χαίρεται ὁ κόσμος καί χαμογελάει πατέρα; καί φύγαμε νά πᾶμε σπίτι μας νά φᾶμε σκορδαλιά γιά τό καλό τῆς ἡμέρας, νά κοιμηθοῦμε, νά ξυπνήσουμε, νά βάλουμε τά καλά μας καί νά πᾶμε νά ποῦμε χρόνια πολλά τοῦ Βαγγελάκη πού εἶχε τήν ἐθνική ἐορτή του».

(Σέ τέτοια ἀξιοθρήνητη γλῶσσα γραμμένο τό κείμενο - «σπασμένα ἑλληνικά»!! Καί στήν ἴδια σελίδα, ἀντί νά μπεῖ μιά εἰκόνα τοῦ '21, ὅπως γιά παράδειγμα ἡ «Ἐξοδος», παρεισέφρησε διαφήμιση γιά το ἐρεβοειδές κινηματογραφικό ἔργο «Ὁ ἄρχοντας τῶν δαχτυλιδιῶν»!!).

Τό ίδιο χλευαστικό καί άνιερο ύφος συναντοῦμε καί στό «Τετράδιο Ἔργασιῶν» Νεοελληνικῆς Γλῶσσας τῆς Β΄ Γυμνασίου (σ. 35). Κείμενο μέ τίτλο «Ἀρχίζουμε πρόβες γιά τήν ἐθνική γιορτή». Ἀντιγράφο καί ἀπό αὐτό τό κουρελούργημα ἕνα ἀπόσπασμα (τά ἀποσπάσματα ἐνίοτε εἶναι καί... ἐκτελεστικά! «Ἐκτελοῦν» καί μαγαρίζουν ἀνυποψίαστες, ἀθῶες παιδικές ψυχές!).

«Τέλεια! Σήμερα στό μάθημα τῆς μουσικῆς ἦταν τέλεια! Γιατί ἀπό αὔριο ἀρχίζουμε πρόβες γιά τή γιορτή τῆς 25ης Μαρτίου. Θά κάνουμε πρόβες μέ τή χορωδία, θά χάνουμε μαθήματα! Ἔχουμε μιά κάπως μικρή χορωδία στό σχολεῖο, καμιά τριανταριά ἄτομα καί ἔχει πλάκα. Τό ρεπερτόριο θά ἔναι τό συνηθισμένο: Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι καί δῶσ' του... Ἀπό τώρα ὄνειρεύομαι τίς ὥρες μαθημάτων πού θά χαθοῦν στίς πρόβες. Καί ἡ καλλιτεχνικοῦ, ἡ Βαφιώτη, μᾶς λέει ὅτι θέλει μιά ὁμάδα νά σχεδιάσει κάτι σκηνικά καί κάτι Κολοκοτρώνηδες καί κάτι σημαῖες καί δάφνες. Μέσα! Ὑπολογίζω κι ἄλλες χαμένες ὥρες μαθημάτων...».

Ἐρωτῶ: Πῶς θά μάθει ὁ ἄγουρος νέος μαθητής, πῶς θά τοῦ καλλιεργηθεῖ τό σέβας γιά τό '21 καί ἡ ὑπερηφάνεια γιά τόν ἥρωισμό καί τήν αὐτοθυσία τῶν προγόνων του, ὅταν τοῦ «διδάσκουμε» τέτοιες ἀθλιότητες; Γιατί ὕστερα νά μήν καίουν τήν σημαία μας; Ποῦ εἶναι τά γραμμένα μέ αἶμα «ἀπομνημονεύματα» τῶν πολέμαρχων τοῦ Εἰκοσιένα; Τί ἀπέγιναν οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι τοῦ Σολωμοῦ, πού τιτλοφόρησε κατ' ἀρχάς τό ἀριστούργημά του μέ τή λέξη Χρέος; Ὁ μέγας ἐθνικός ποιητής μας, τό 1842, στίς 25 Μαρτίου μάλιστα, σέ μιά ἐπιστολή του στόν Γ. Τερτσέτη γράφει τοῦτα τά ἐπικαιρότατα λόγια: «... Τί νά εἶπω διά τό παρόν; Ἡ διαφθορά εἶναι τόσον γενική καί ἔχει τόσας βαθείας ρίζας, ὥστε προξενεῖ κατάπληξιν. Ὅταν οἱ αἵτιοι αὐτῆς παταχοῦν ἐντελῶς εἶναι δυνατή μία ἠθική ἀναγέννησις. Τότε τό μέλλον μας θά εἶναι μεγάλο, ἄν ὅλα στηριχθοῦν εἰς τήν ἠθικήν, ἄν ἡ δικαιοσύνη θριαμβεύσῃ, ἄν τά γράμματα καλλιεργηθοῦν, ὄχι πρός ματαιίαν ἐπίδειξιν, ἀλλά πρός ὠφέλειαν τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην ἀπό ἀνατροφήν καί ἀπό μὀρφωσιν ὄχι σχολαστικήν. Θά ἔχωμεν -ἢ μᾶλλον θά ἔχουν τά παιδιά μας- μίαν ἠθικήν ἀναγέννησιν τότε καί τό μέλλον θά εἶναι μεγάλο» (Δ. Σολωμοῦ, Ἄπαντα, ἐκδ. «Μέρμηγκας», σ. 168). Γιά νά ἀνθίσουν τοῦτοι οἱ τόποι, μᾶς κανοναρχεῖ ὁ ποιητής, πρέπει νά «παταχοῦν» οἱ αἵτιοι καί νά καλλιεργηθοῦν τά γράμματα «πού διαβάζουνε οἱ ἀγράμματοι κι ἀγιάζουνε» (Ἐλύτης). Μόνο ἡ Παιδεία, πού ἀρδεύεται ἀπό τήν Παράδοση τοῦ Γένους, μπορεῖ νά μᾶς σώσει!! Αὐτή ἡ Παιδεία θά ὀδηγήσῃ στον Ἐπαναγνισμό μας!! Νά ξαναγίνουμε ἀγνοί, ζώντας μέ τά δικά μας ἦθη καί ἔθιμα, μέ τά ρωμαίικα πλούτη καί ὄχι μέ τίς γουρουντροφές, τά ξυλοκέρατα τῶν Φράγκων καί τῶν ἡμετέρων Γραικύλων τῆς σήμερον!!

Παραπέμπω καί σ' ἕνα ἀκόμη πονήρεμά τους, στήν Στ' Δημοτικοῦ αὐτή τήν φορά, στήν Γλῶσσα (β' τεῦχος, σ. 105). Ἐδῶ λογοκρίθηκε ὁ περίφημος λόγος τοῦ Κολοκοτρώνη στήν Πνύκα. Λέει σέ μιά ἀποστροφή τοῦ λόγου ὁ Γέρος τοῦ Μοριᾶ: «Οἱ παλαιοί Ἕλληνες, οἱ πρόγονοί μας, ἔπεσαν εἰς τήν διχόνοϊαν καί ἐτρόγονταν μεταξύ τους, καί ἔτσι ἔλαβαν καιρό πρῶτα οἱ Ρωμαῖοι, ἔπειτα ἄλλοι βάρβαροι καί τούς ὑπόταξαν. Ὑστερα ἦλθαν οἱ Μουσουλμάνοι. Οἱ ἔμποροι καί οἱ προκομμένοι...». Μετά τήν λέξη «Μουσουλμάνοι», ὁ ἥρωας εἶπε καί κάποια ἄλλα πράγματα: «Καί ἔκαμαν ὅ,τι ἤμποροῦσαν διά νά ἀλλάξῃ ὁ λαός τήν πίστιν του. Ἔκοψαν γλῶσσες εἰς πολλούς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατο νά το κατορθώσουν. Τόν ἕνα ἔκοψαν, ὁ ἄλλος τόν σταυρό του ἔκαμαν». Ἀλλά τό κομμάτι αὐτό λογοκρίθηκε, διότι θά πικραθεῖ ὁ ἀπέναντι «φίλος»...

Στά δέ «Κείμενα Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας» τῆς Γ' Γυμνασίου, στίς σ. 46-48, συμπεριέλαβαν καί ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τά Ἀπομνημονεύματα τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη. Λές «δόξα σοι ὁ Θεός!» Ὅμως... ἀπό τό ἀκατέργαστο αὐτό διαμάντι, ἐντόπισαν -οἱ τυμπανιαῖοι ἀποφορᾶς πατριδομάχοι- τό σημεῖο ὅπου ὁ Μακρυγιάννης γράφει κάτι ἐναντίον τοῦ Κολοκοτρώνη: «Οἱ ἄρχοντές μας, οἱ ἀρχηγοί μας ἔγιναν “Ἐκλαμπρότατοι”... ἔγινε ὁ Κολοκοτρώνης καί οἱ ἄλλοι συγγενεῖς καί φίλοι, πλούσιοι ἀπό γές (χωράφια), ἀργαστήρια, μύλους... Ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης καί οἱ σύντροφοί του ἦρθαν ἀπό τή Ζάκυνθο, δέν εἶχαν οὔτε πιθαμή γῆς...». Ὁ Μακρυγιάννης σέ ἄλλα πενήντα σημεῖα ἐπαινεῖ τόν Κολοκοτρώνη, ἀλλά αὐτό ἔπρεπε νά μπεῖ! Γιατί; Γιά νά μειώσουν τούς ἥρωες, νά τούς εὐτελίσουν! Ὁ ἥρωας, ὅπως καί ὁ ἅγιος, πού πολλές φορές στήν ἱστορία μας ταυτίζονται, εἶναι «ἐπικίνδυνα» πρότυπα γιά τούς νέους!! Ὁ δειλός καί πειθήνιος νεοραγιάς τῶν Μνημονίων εἶναι προτιμότερος.

Μιλᾶμε σήμερα ὅλοι μας γιὰ Κρίση. Ὅμως ἡ πραγματικὴ κρίση, αὐτὴ ποὺ θὰ κρίνει καί τὸ μέλλον μας, ὡς λαοῦ ἱστορικοῦ, σοβεῖ μὲς στὶς σχολικὲς αἴθουσες!! Ἄν συνεχιστεῖ τὸ κακὸ θὰ χαθεῖ μιὰ ὀλόκληρη γενιά!! Ἡ νέα Τουρκοκρατία, μέσῳ τῆς Ἐκπαίδευσης καί τῶν ἀδιάφορων δασκάλων καί καθηγητῶν -ὑπάρχει πάντοτε ἡ «μαγιά» τοῦ Μακρυγιάννη- ἀνδρεῖ τούς Γενίτσαρους τοῦ μέλλοντος, τοῦ πολὺ κοντινοῦ μας!! Ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ, «νά μιλήσουμε, νά ἔνεργῆσουμε κι ὅ,τι θέλουν ἄς μᾶς κάμουν».

«Ἄν ἡ παροῦσα γενεὰ δέν ἐνδυναμωθεῖ ἀπὸ ἀνθρώπους μορφωμένους ἐν καλῇ διδασκαλίᾳ καί μάλιστα πρὸς τὸν κανόνα τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως καί τῶν ἠθῶν μας, θὰ εἶναι δυσοίωνα τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος καί ἡ διακυβέρνησίς της ἀδύνατη» ἔγραφε σὲ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν Μισαήλ Ἀποστολίδη ὁ πρῶτος καί τελευταῖος Ὁρθόδοξος Ρωμιὸς Κυβερνήτης τῆς πατρίδας μας, Ἰωάννης Καποδίστριας (Ἰω. Τσάγκα, Ἡ ὀρθόδοξη χριστιανικὴ ἀγωγή στό ἐκπαιδευτικὸ ἔργο τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια, ἐκδ. «Κυριακίδη», σ. 174). Καί μιὰ καί σήμερα τὸ ἔνδοξο τοῦτο ἀλωνάκι, ἡ κατασυκοφαντημένη πατρίδα μας, εἶναι ζωσμένη ἀπὸ τίς «ἀλώπεκες τοῦ σκότους» (Εὐ. Βούλγαρης), τούς Φράγκους, καί τὸ ἐξ ἀνατολῶν θηρίο πάλιν μαίνεται, νά κλείσω μὲ τὸ ἥρωικότερο ἐπεισόδιο τοῦ Ἀγώνα, τὴν Ἐξοδο τοῦ Μεσολογγίου, ποὺ μᾶς διδάσκει πῶς σώζονται τὰ ἔθνη (τὸ κείμενο δημοσιεύτηκε στό θαυμάσιο περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Βιβλιογραφία», τοῦ πολυσέβαστου Στυλιανοῦ Λαγουροῦ. Εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ν. Βούλγαρη Τὸ Μεσολόγγι τῶν Ἰδεῶν, ἐρμηνεῖα τῆς ἀπόφασης τῆς Ἐξόδου):

«Ἦταν πρῶτῃ, Σάββατο τοῦ Λαζάρου 10 Ἀπριλίου τοῦ 1826, ὅταν συγκροτήθηκε τὸ νεκροδόξαστο ἐκεῖνο συμβούλιο ἀποφάσεως. Ἦταν ἓνα συμβούλιο θανάτου. Οἱ καπεταναῖοι εἶχαν ἀναλάβει νά διερευνήσουν μὲ ἀνιχνευτὲς τὴν ὑπαρξὴ μυστικοῦ δρόμου – διόδου γιὰ ἀκίνδυνο πέρασμα τῶν Ἐλεύθερων Πολιορκημένων στὴν ἐλευθερία. Κανένας ὅμως δέν ἔφερε ἐλπιδοφόρα πληροφορία. Οἱ λόχμες καί οἱ στενωποὶ φυλάγονταν ἄγρυπνα ἀπὸ τούς πολιορκητὲς σὲ βάθος χώρου καί τόπου. Γενικὴ ἦταν ἡ κατῆφεια καί ἡ σιωπηλὴ θλίψη. Τὴ σιωπὴ τῆς στιγμῆς ἔσπασε ἡ βροντώδης καί σταθερὴ ἔκρηξη τοῦ τρανοδύναμου ἀρχηγοῦ τῆς Φρουρᾶς, τοῦ Θανάση ΡαζηΚότσικα:

– Ὑπάρχει δρόμος ὠρέ!

– Ποιὸς εἶναι, στρατηγέ, καί δέν τὸν λές τόση ὥρα; διαμαρτυρήθηκαν ὅλοι οἱ παριστάμενοι.

– Εἶναι ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ, φωνάζει».

Μόνον ἂν ἀνεβοῦμε τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ, τὸν Γολγοθᾶ, θὰ ἀντισταθοῦμε ὡς λαὸς καί ὡς κράτος.

28.03.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/